

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

10 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda și Boico Victor,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului Albu Vladimir, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2020, în cauza penală în privința lui

Albu Vladimir xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.08.2019 – 14.02.2020;

Instanța de apel: 10.03.2020 – 02.07.2020;

Instanța de recurs: 16.10.2020 – 10.03.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 14 februarie 2020, Albu Vladimir a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de Culaghin Piotr, fiind dispusă încasarea din contul lui Albu Vladimir în beneficiul lui Culaghin Piotr, sumei de 500 (cinci sute) lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

În rest, acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că la data de 25 iulie 2019, aproximativ ora 11:30, Albu Vladimir urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane și folosindu-se de faptul că nu este observat de nimeni, aflându-se în incinta holului comun de la etajul 1, al blocului de locuit din str. Gheorghe Asachi, 79/2 din mun. Chișinău, pe ascuns a sustras o bicicletă de model „Starter AL-760”, de culoare albă combinată la inscripții cu culoarea roșie, la prețul de 5 800 lei, ce aparținea cet. Cebotari Olesya, după care cu bunul sustras a plecat într-o direcție necunoscută cauzându-i părții vătămate Cebotari Olesya un prejudiciu material

considerabil.

Acțiunile lui Albu Vladimir, au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului Albu Vladimir, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Albu Vladimir să-i fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate.

În motivarea apelului a indicat, că prima instanță a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră și nu a luat în considerație faptul că Albu Vladimir, la data săvârșirii infracțiunii avea vârsta de 18 ani, iar potrivit prevederilor art. 70 alin. (3¹) Cod penal, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiunea la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime.

Astfel, a menționat că întrucât prima instanță a ignorat prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal, consideră că în privința inculpatului Danila Vladimir urmează a fi aplicată o pedeapsă echitabilă cu suspendarea executării condiționate a pedepsei potrivit art. 90 Cod penal.

De asemenea, a precizat apărarea, că întrucât la faza urmăririi penale, inculpatul a recunoscut vinovăția, prima instanță urma să rețină în privința acestuia în calitate de circumstanță atenuantă prin prisma art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal – recunoașterea vinovăției și să-i stabilească lui Albu Vladimir o pedeapsă neprivativă de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2020, a fost admis apelul, casată parțial sentința primei instanțe, în partea individualizării pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Albu Vladimir, recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în baza art. 79 Cod penal, i s-a aplicat o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 11 (unsprezece) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, au fost menținute prevederile sentinței primei instanțe.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor și just a concluzionat în privința vinovăției inculpatului Albu Vladimir învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2), lit. d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Instanța de apel a constatat, că inculpatul Albu Vladimir se eschivează de la judecată, din care motiv în privința acestuia a fost emis un mandat de arestare, însă până la moment nu a fost executat, și astfel prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare, declarațiile inculpatului date în cadrul urmăririi penale, care a fost audiat în calitate de bănuit, iar ulterior în calitate

de învinuit (f.d.46, 65); declarațiile părții vătămate Cebotari Olesya (f.d.138); declarațiile martorului Culaghin Piotr (f.d.150); procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 27 iulie 2019 (f.d.7); procesul-verbal de audiere suplimentară a părții vătămate Cebotari Olesya din 06 august 2019 (f.d.14); ordonanța și procesul-verbal de cercetare la fața locului și ridicare din 27 iulie 2019 (f.d.17-18); procesul-verbal de examinare a obiectului din 05 august 2019 (f.d.20-22); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 09 august 2019 (f.d.26); și procesul-verbal de verificare a declarațiilor la fața locului din 07 august 2019 (f.d.47-50).

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a constatat că prin acțiunile sale inculpatul Albu Vladimir a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, argumentând soluția adoptată reieșind din circumstanțele cauzei.

Instanța de apel a precizat, că la individualizarea pedepsei, prima instanță, reținând prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de toate circumstanțele cauzei, de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpatului, de condițiile de viață ale acestuia, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate pentru corectarea și reeducarea inculpatului, de faptul că potrivit art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Albu Vladimir se atribuie la categoria infracțiunilor ușoare, și astfel i-a aplicat lui Albu Vladimir o pedeapsă echitabilă.

Instanța de apel a menționat, că prima instanță corect a concluzionat că faptele incriminate inculpatului Albu Vladimir întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, însă aceasta nu a luat în considerație vârsta inculpatului care la momentul săvârșirii infracțiunii, avea 18 ani, și nu avea atinsă vârsta de 21 ani, ceea ce prin prisma prevederilor art. 79 alin. (1) Cod penal, reprezintă o circumstanță excepțională a cauzei, care urmează a fi luată în considerație la aplicarea pedepsei penale.

Reținând prevederile art. 70 alin. (3¹), 79 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a conchis că la momentul săvârșirii infracțiunii – 25 iulie 2019, inculpatul Albu Vladimir născut la xxxxx, avea vârsta de 20 ani, ceea ce reprezintă o circumstanță excepțională, și aceasta urmează a fi luată în considerație la stabilirea pedepsei.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate alegațiile apărării cu privire la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului Albu Vladimir, întrucât acesta anterior a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare și i s-a acordat posibilitatea de a se reeduca, însă inculpatul nu s-a corectat.

5. Avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului Albu Vladimir, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Albu Vladimir să-i fie stabilită o pedeapsă

neprivativă de libertate.

În argumentarea recursului menționează, că pedeapsa aplicată inculpatului Albu Vladimir de către instanța de apel, nu este una echitabilă, și astfel consideră că în privința acestuia urmează a fi aplicate prevederile art. 90 Cod penal, întrucât în speță, infracțiunea incriminată inculpatului face parte din categoria infracțiunilor ușoare.

De asemenea, susține că urmează a fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă, recunoașterea vinovăției, întrucât la faza urmăririi penale, inculpatul Albu Vladimir a recunoscut vina.

Mai indică apărarea, că inculpatul nu s-a prezentat la ședințele de judecată din motiv că nu a cunoscut despre data și ora când acestea au avut loc, deoarece acesta de fapt nu locuiește la adresa de domiciliu indicată în Registrul de stat al populației.

Reieșind din circumstanțele expuse, solicită apărarea ca în privința inculpatului Albu Vladimir să fie aplicat principiul umanismului.

6. Procurorul a depus referință la recursul declarat de partea apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

În opinia procurorului, la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal,

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din conținutul recursului declarat în cauză se constată că recurentul nu este de acord cu soluția instanței de apel privitor la aplicarea pedepsei inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 11 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, menționând că lui Albu Vladimir urmează să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate întrucât acesta și-a recunoscut vinovăția la faza urmăririi penale, invocând în acest sens în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a*

admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii, 10) s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, precum și 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Însă, în raport cu alegațiile recurentului invocate în cererea de recurs, Colegiul penal constată că instanța de apel a adoptat o decizie legală și întemeiată, care corespunde tuturor exigențelor legislației procesual penale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de apărare precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Totodată, apărarea consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurent, or, din conținutul deciziei recurate

rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost admis apelul apărării și casată parțial sentința primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Albu Vladimir, recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 11 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, din care rezultă că instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, admite apelul, casând sentința parțial, și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, fapt ce atestă că dispozitivul instanței ierarhic inferioare este expus clar.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurentului cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, de către prima instanță, inculpatul Albu Vladimir a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

Prin urmare, avocatul Mihalache Iurie, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea parțială a acesteia, și anume în partea individualizării pedepsei aplicate inculpatului Albu Vladimir, fapt ce atestă că apărarea nu a invocat dezacordul și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care

motiv, la examinarea cauzei, instanța de apel corect a stabilit, că întrucât sentința primei instanțe a fost contestată doar în partea stabilirii pedepsei, aceasta nu urmează să se expună și asupra calificării infracțiunii.

Așadar, Colegiul penal conchide că deși apărarea a contestat sentința primei instanțe cu apel, doar în partea stabilirii pedepsei inculpatului Albu Vladimir, acesta neîntemeiat invocă în calitate de temei pentru casarea deciziei instanței de apel, prevederile pct. 8) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, care stabilesc că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Mai mult, instanța de recurs precizează că potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs *doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.*

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Sub aspectul temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, invocat de către partea apărării, instanța de recurs reține că instanța de apel, dispunând casarea parțială a sentinței primei instanțe, în partea aplicării pedepsei inculpatului, a stabilit că la individualizarea pedepsei, prima instanță, deși corect a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal, și a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele care atenuează răspunderea penală, precum și de scopul pedepsei aplicate pentru corectarea și reeducarea vinovatului, totuși aceasta neîntemeiat nu a luat în considerație faptul că la momentul săvârșirii infracțiunii – 25 iulie 2019, inculpatul Albu Vladimir, născut la xxxxx, avea vârsta de 20 ani.

Or, potrivit art. 79 alin. (1) Cod penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. *Minoratul persoanei care a săvârșit infracțiunea se consideră circumstanță excepțională. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.*

Iar, conform art. 70 alin. (3¹) Cod penal, *la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o*

treime.

Cu referire la alegațiile apărării privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în privința inculpatului Albu Vladimir, Colegiul penal conchide că instanța de apel corect le-a apreciat ca fiind neîntemeiate, concluzionând în acest sens că anterior inculpatul a mai fost condamnat pentru infracțiuni similare (f.d.156-169, 175) sau procesul penal fiind încetat din motivul împăcării părților (f.d.183-184), și inculpatului i s-a acordat posibilitatea de a se reeduca, însă pedeapsa penală nu și-a atins scopul, acesta nu s-a corectat, continuând să săvârșească infracțiuni.

Colegiul penal amintește, că raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, și anume: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba cauzată, comportarea sinceră în cursul procesului.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Sub aspectul prevederilor legale citate, Colegiul statuează că pedeapsa este echitabilă atunci când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor sale, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Mai mult, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Nu pot fi reținute în sensul admiterii cerinței cu privire la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului, nici argumentele apărării cu privire la necesitatea reținerii în calitate de circumstanță atenuantă – recunoașterea vinovăției de către Albu Vladimir la faza urmăririi penale.

Aceasta deoarece, pentru a stabili în calitate de circumstanță atenuantă, recunoașterea vinovăției, este necesar ca inculpatul să înainteze o cerere instanței de judecată prin care să indice că își recunoaște vinovăția, or, potrivit art. 364¹ alin. (1) Cod de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că

recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Însă, reieșind din materialele cauzei, deși potrivit procesului-verbal de audiere a bănuțitului din 07 august 2019 (f.d.46) și procesului-verbal de audiere a învinuitului din 15 august 2019 (f.d.65), rezultă că Albu Vladimir și-a recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate, Colegiul penal precizează că examinarea cauzei în prima instanță, precum și în instanța de apel, s-a desfășurat în lipsa inculpatului, din motivul neprezentării acestuia la ședințele de judecată, iar în acest sens fiind dispusă aducerea silită a inculpatului (f.d.100-101), iar ulterior fiind dispusă anunțarea în căutare (f.d.110-111).

Reieșind din considerentele expuse, Colegiul penal reține, că la stabilirea pedepsei inculpatului Albu Vladimir, pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel nu a comis erori de drept, iar pedeapsa aplicată inculpatului este una corectă, deoarece la stabilirea acesteia au fost respectate exigențele legii, iar argumentele recursului în acest sens sunt neîntemeiate.

Referitor la eroarea de drept prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, invocată de recurent, Colegiul penal constată netemeinicia acesteia, deoarece apărarea a invocat și supra eroarea de drept prevăzută de pct. 8), astfel că invocarea erorii de drept prevăzute la pct. 12) este una contradictorie.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mihalache Iurie în numele inculpatului Albu Vladimir, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2020, în cauza penală în privința lui **Albu Vladimir xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **16 aprilie 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor